

THOÁNG BUỒN ĐẦU THU

C
hiều đầu thu nắng nhạt, ngồi lặng nghe tình khúc Trịnh Công Sơn "Hạt bụi nào hoá kiếp thân tôi, để một mai tôi về làm cát bụi...". Dòng đời vẫn trôi, thời gian vẫn trôi mà sao con tim như ngừng lại... Trong sâu thẳm, nỗi buồn chợt dâng lên theo từng câu hát, từng giai điệu, trải dài miên man... "Ngày còn có nhau xin cho dài lâu, ngày nào mất nhau xin người cho biết đau..."

Nỗi buồn vô cớ lắm không khi mà tôi chưa một lần được gặp gỡ ông nhạc sĩ Trịnh Công Sơn? Phải chăng những tình khúc thấm đẫm nỗi buồn đã khiến tôi yêu mến, xót xa cho số phận một con người tài hoa?

Tôi nhớ lúc còn nhỏ, mỗi khi biểu diễn văn nghệ ở khu xóm tôi rất thích hát bài "Bông hồng nhỏ", nghe trong giai điệu lẫn ca từ đều mới lạ, trong sáng và mang một ý nghĩ đặc biệt sâu sắc về tình cảm gia đình. Nhưng cũng chỉ biết đến việc thích nghe,

... ĐỊNH MỆNH
ĐÃ ĐƯA ÔNG
TRỞ VỀ VỚI
CÁT BỤI - MỘT
HẠT BỤI MÃI
LONG LẠNH
TRONG CỎI VÔ
THƯỜNG.

thích hát thế thôi chứ không quan tâm tác giả là ai. Mãi sau này khi say mê nhạc Trịnh, tôi đã tìm hiểu được nhiều điều mang tính chất triết lý trong các ca khúc của ông và đến tận bây giờ những tình khúc Trịnh Công Sơn vẫn luôn bên tôi như một người bạn tinh thần không thể thiếu. Từ những bài hát ra đời trước năm 1978 như "Hạ trắng", "Rừng xanh đã khép", "Biển nhớ"... đến những ca khúc ông sáng tác sau này như "Huyền thoại mẹ", "Nhớ mùa thu Hà Nội", rồi các ca khúc viết cho thiếu nhi như "Bông hồng nhỏ", "Tuổi đời mệnh mông" đều được rất nhiều thế hệ yêu thích. Đường như mỗi bài hát là một bức tranh lãng mạn, đầy biểu cảm của nỗi buồn triền miên đến vô tận. Nhưng nỗi buồn trong ca khúc của ông đẹp lắm, thánh thiện lắm và tôi tìm thấy trong đó tình yêu, lòng say mê, khát khao cuộc sống.

Bảy năm trôi qua, định mệnh đã đưa ông trở về với cát bụi - một hạt bụi mãi long lạnh trong cỏi vô thường.

>> BÔNG MAI